

[Hans Rasmussen.]

lægge det lod i vægtskålen, der gør afstemningerne til ansvarlige foreteelser. Når vi derfor ser hen til afstemningsresultaterne, som de foreligger i de to områder, jern- og metalindustrien og transportområdet, så vil vi hurtigt få konstateret, at når ja- og nej-stemmerne i det endelige afstemningstal har nærmet sig hinanden, er det sket ved opsupplering i de kompetente forsamlinger, hvorimod afstemningsresultatet ved urafstemningen giver et klart billede af forkastelsen inden for de to grupper.

Efter min opfattelse må lovgivningen søge at bryde en tradition, der gennem mange år har været anvendt. Jeg synes ikke, man kan byde de danske arbejdere, at de i almindelighed skal kaldes frem og stemme om fremsatte mæglingsforslag med det sikre resultat, at hvis de forkastes, søger man at sætte en tvungen voldgift ind over for arbejderne eller simpelt hen at ophøje forligsmandens mæglingsforslag til lov. Det er en yderst farlig vej at betræde, for i det øjeblik det er lovgivningsmagten, der vil fastsætte betingelserne i overenskomsterne mellem parterne, så bør man i hvert fald også regne med, at lovgivningen på alle andre områder må følges op med hensyn til at fastsætte fortjenesten for andre borgere i dette samfund. Måske vil man fra oppositionens side henvise til monopolloven, som jeg gerne skal erkende har en vis virkning, men dog langtfra den tilstrækkelige effektivitet, man måtte kunne forlange i prisansættelserne, hvis lovgivningsmagten nu begynder at fastsætte arbejdernes lønninger. En overenskomst, der har sit grundlag i en lovforanstaltning, er et dokument, der er uskikket til at sikre arbejdsfreden i den tid, hvor diktatet gælder, og jeg er bange for, at et sådant lov-diktat vil skabe de største vanskeligheder på de lokale virksomheder og ikke vil være til gavn, hverken for virksomhedernes ledelse eller dens arbejdere.

En tvangsordning, som bygger på et forslag, som den ene part i arbejdsforholdet har forkastet, vil være en dårlig ordning, endog dårligere, end hvis parterne ingen overenskomst havde sluttet med hinanden. Den vil i det uendelige ved mindste foranledning give anledning til strid og dermed skade samarbejdet, produktionen og pro-

duktiviteten samt hindre den nødvendige samling i erhvervslivet.

Vi ved, at ændrede fremgangsmåder fremefter vil være påkrævede for industrien og erhvervslivet, hvis vi i det hele taget skal følge med i afsætningen af varer på fremmede markeder og i kappestriden med de lande, vi står i den hårdeste konkurrence med.

Når det drejer sig om den ene mulighed, de to partier foreslår, om at bringe tvungen voldgift i anvendelse, må jeg gøre opmærksom på, at det er den farligste vej at træde.

Inden for fagforbundene ved jeg at der er adskillige, der i dag vil opfordre til, at Landsorganisationen De samvirkende Fagforbund ikke sætter repræsentanter ind i en tvungen voldgiftsret, og mange går endog så vidt, at de mener, at fagbevægelsen skal nægte at deltage i enhver procedure for voldgiftsretten.

Det er ikke min hensigt med disse bemærkninger at fremsætte nogen trussel her i folketinget, men jeg føler det som min pligt at gøre opmærksom på de stemninger, der råder inden for fagbevægelsen, når det drejer sig om at bringe tvungen voldgift i anvendelse.

Forslagets anden del, der går ud på at ophøje forligsmandens mæglingsforslag til lov, finder jeg også uegnet; man kan ikke byde arbejderne, at de den ene dag skal gå til afstemning om deres egne løn- og arbejdsvilkår, for så den næste dag, hvis de ikke følger den linje, der ligger i mæglingsforslaget, da simpelt hen at ophøje det til lov.

Det forekommer mig også, at venstre og de konservative i deres indstilling og væremåde ved dette forslags behandling er noget ømfindtlige, når det drejer sig om lønarbejderne, men ikke nær så ømfindtlige, når det drejer sig om andre dele af befolkningen, som gennem mere håndfaste metoder søger at tvinge deres økonomiske synspunkter igennem.

Så vidt jeg erindrer, er der også andre befolkningskredse, der har truet med at etablere arbejdsnedlæggelse af forskellig karakter. Jeg har da læst, og jeg har også hørt noget om, at der var kredse, der ville hælde mælken i grøften; der var nogle, der nægtede mælketilførsler, og der var